Ранко Павловић

ПЈЕСМА, С ПРВИМ СНИЈЕГОМ

ЈУТРО; ДВИЈЕ РИЈЕЧИ

Прво се на хоризонту, у кљуну птице
коју може да види само скривено око,
појавила једна ријеч, слична залогају
што ће ускоро нестати у разјапљеним

устима гладног голуждравог птића,
а мало касније, у зрачку излазећег сунца,
прије него што се утопио у капљици росе
на латици различка, бљеснула је друга.

Онда је она прва, као кад заљубљен паун
хрли ка пауници, или као кад поносан
тетријеб прилази освојеној драгани,
у загрљај страсно примила другу ријеч.

Затим су се, попут густих пахуљица
на бадње вече по уснулој шуми,
на нас почеле да спуштају латице ријечи
- из нашег сјећања, са јутарњег неба.

ОДБАЧЕНЕ РИЈЕЧИ

Из згужваног папира,
баченог у угао собе,
извлаче се ријечи

са маглом из шумарка.

Неће да буду одбачене,
желе да их опет пригрлим,
да им вратим достојанство,
хоће да буду пјесма.

Не удовољим ли тој жељи,
дуре се и окрећу главу,
а када погасим свјетло
завлаче се у кревет и сан.

Умивене и насмијане,
прије мене пробуде јутро,
те бијеле лептирице
надлијећу мој радни сто.

Озарен њиховим сјајем,
бунован скачем из кревета,
журим да поново запишем
синоћ одбачене ријечи.

МАЈКА ЧИТА МОЈЕ ПЈЕСМЕ

Бануо сам изненада
у родитељску кућу,
некада пуну граје,
и затекао усамљену,
у године ураслу старицу,
с наочарима на носу
и с књигом у рукама.

Моја мајка, која је
између два порођаја,
из гугута својих синова
одгонетала тајну слова,
и за коју нисам знао
да воли књигу,
читала је моје пјесме.

Како сам био изненађен
и како сам био зачуђен.

Постиђен како сам био
што над сваким стихом,
прије објављивања,
нисам дуже бдио, да буде
смислен као мајчина ријеч.

НА КРИЛИМА ЛЕПТИРИЦЕ

У сутон,
кад мрак почне да гута углове собе,
изнад немирне оловке појави се ореол свјетлости.

Пред поноћ,
из пламена извије се бијела лептирица,
махањем крила разриједи таму и стопи се с њом.

Сутрадан,
на отиску раширених крила лептирице,
чист као капљица росе на латици, осване стих.

ПЈЕСМА, С ПРВИМ СНИЈЕГОМ

Ненаписане ријечи лелујаво слијећу
на листове неодштампане књиге,
као сњежне пахуље на бијелу шубару
у даљину загледане Ане Карењине.
Док се на шубари и прамену косе
што вири изнад ведрога чела
полако хвата бјеличаста копрена,
на страницама неисписане књиге
лепршаве ријечи се, једна за другом,
стапају у стихове зимске пјесме.
Кад шубара и прамен Анине косе
буду дио исте, непрегледне бјелине,
на страницама раскриљене књиге
назираће се тек исписани стихови
пјесме о снијегу што почиње да пада.

ПЈЕСНИК, ПЈЕСМА И ВРТ

Написао је пјесму и засадио врт,
чију раскош је сакрио оградом до неба.
Своју драгану је затворио у врт
и тихо јој, на уво, говорио стихове,
из дана у дан, из дана у дан, из дана у дан.
Љепоту као што су драгана, пјесма и врт
свијет до тада није видио ни чуо,
чак се и Творцу учинила недостижном.
Могле су да гасну звијезде и сунце да им
штедро дарује свој сјај, али срећу
у пјесниковом врту ништа није могло
да помути, све до часа кад дјевојка
упитала је пјесника: Зашто врт пуст је
и зашто је другима недоступан?
Кад други у врт би само вирнули,
плашим се да отишла би с њима,
одговори пјесник и с још већим жаром
настави да јој шапуће своје стихове.
Чим ријечи његове загрмјеше вртом,
с цвјетова почеше да опадају латице,
драганин осмијех поче да се круни,
осу се са стихова слап златастог праха.
Пјесник тад поруши ограду и љепота
из његовог врта распрши се свијетом.
За њом крену драгана, за драганом пјесма.
У оном што више није било врт
остаде пјесник сам, јер сад кад пјесма
његова кренула је у свијет, коме је
још потребан њен напаћени творац?

ПЈЕСМА О РОДНОЈ КУЋИ

Пјеснику су се, с папира испод његове руке,
блиједо осмјехивали тек написани стихови.
Пјесма о родној кући имала је темеље,
зидове, врата, прозоре, зидану пећ и кров,
све је имала, само није имала топлине
која ће гријати душу будућег читаоца.
Пјесник је написао писмо и послао га
родитељици од које дуго нема вијести.

Послије неколико дана стигао је пакет,
мањи од кутије у којој мајка држи тамјан,
велик као њено срце које све тише куца.
Дрхтавим рукама отворио је пакетић,
прстохват земље са завичајне њиве
принио носу и удахнуо мирис жуљева
с мајчиних дланова сличних ораници.
Посуо је земљом пјесму о родној кући
и блажена топлина почела је да се шири
око њега тако силно да се уплашио
да ће и ужарена пјесма у њој сагорјети.

Цртеж: Бора Виторац